

førend afgørelse træffes, skal drøfte spørgsmålet med justitsministeren.

Bestemmelsen i *stk. 2*, der i princippet svarer til den gældende lovs § 9, giver vedkommende minister adgang til efter et vist åremål at inddrage sager omfattet af lovens undtagelsesregler under offentlighedsprincippet.

Bestemmelsen er af systematiske grunde placeret i lovens første kapitel i tilknytning til lovforslagets § 3, stk. 1, hvorved det markeres, at det i forbindelse med udstedelse af undtagelsesbekendtgørelser efter *stk. 1* ofte vil være nærliggende at overveje en tidsmæssig begrænsning heraf.

Forslaget til offentlighedslov tager i lighed med den gældende lov kun stilling til, i hvilket omfang myndighederne er *forpligtede* til at imødekomme begæringer om aktindsigt. Lovforslagets regler afskærer således ikke myndighederne fra efter eget skøn at videregive oplysninger i videre omfang, herunder på anden måde eller i en anden form, end loven forpligter til, såkaldt »meroffentlighed«. Det er ønskeligt, at myndighederne i tilfælde, hvor der er fremsat begæring om aktindsigt, ikke blot nøjes med at undersøge, hvorvidt begæringen kan afslås af formelle grunde eller med hjemmel i lovens undtagelsesbestemmelser, men mere frit overvejer, om hemmeligholdelse overhovedet er påkrævet i det konkrete tilfælde, f.eks. på grund af tavshedspligtsbestemmelser, eller fordi offentlige eller private interesser i øvrigt taler for hemmeligholdelse. Formuleringen af den gældende lovs § 9 kan imidlertid efterlade det indtryk, at adgangen til »meroffentlighed« alene beror på vedkommende ministers bestemmelse. Den ændrede formulering af bestemmelsen i lovforslagets § 3, stk. 2, har til formål klarere at angive, at bestemmelsen alene tager sigte på tilfælde, hvor det beskyttelsesbehov, der ligger bag de generelle undtagelsesbestemmelser, typisk vil være tilgodeset, hvis blot der er hjemmel til hemmeligholdelse over et vist, kortere åremål. I sådanne tilfælde må det anses for bedst stemmende med lovens intentioner, at de pågældende undtagelsesbestemmelser – i hvert fald dersom de er fastsat ved bekendtgørelse efter *stk. 1* – gøres tidsbegrænset, således at enhver efter udløbet af et nærmere angivet åremål får et egentligt retskrav på aktindsigt i dokumenter, der hidrører fra et tidligere tidspunkt.

Bestemmelsen omfatter efter sin formulering også dokumenter, der er unddraget retten til aktindsigt som følge af overgangsbestemmelsen i lovforslagets § 17, stk. 3, dvs. dokumenter fra tiden før den 1. januar 1971.

Bekendtgørelser efter § 3, stk. 2, vil kun være af betydning for begæringer om aktindsigt, der fremsættes over for vedkommende forvaltningsmyndighed, og typisk kun i forhold til dokumenter, der endnu ikke er afleveret til arkivvæsenet. De nævnte bekendtgørelser vil derfor ikke erstatte, men alene supplere de almindelige regler om tilgængeligheden af offentlige myndigheders arkivalier.

Til kapitel 2

Dette kapitel indeholder lovens hovedregel om dokumentoffentlighed og angiver, hvilke dokumenter retten til aktindsigt omfatter. Bestemmelserne svarer med enkelte sproglige og systematiske ændringer til kapitel 2 i betænkningssudkastet.

Til § 4

Bestemmelsen i *stk. 1, 1. pkt.*, svarer i princippet til den gældende lovs § 1, stk. 1. Som følge af den ændrede formulering vedrørende lovens anvendelsesområde, jfr. lovforslagets § 1, stk. 1, hvorefter loven gælder for al virksomhed, der udøves af den offentlige forvaltning, er *stk. 1, 1. pkt.*, sprogligt ændret fra at omfatte: »dokumenter i sager, der er eller har været under behandling i den offentlige forvaltning«, til: »dokumenter, der er indgået til eller oprettet af en forvaltningsmyndighed som led i administrativ sagbehandling i forbindelse med dens virksomhed«. Det er præciseret i lovteksten, at adgangen til aktindsigt som hidtil kun omfatter dokumenter, der undergives eller har været undergivet en administrativ sagsbehandling.

Udenfor falder således dokumenter, der blot modtages til *opbevaring* (f.eks. i rigsarkiv), eller alene undergives *rent teknisk* eller lignende bearbejdning (stempling, legalisering o.lign.). Tilsvarende gælder dokumenter, der er sendt til en myndighed ved en åbenbar *fejltagelse*, når disse ikke indgår som element i myndighedens afgørelsesgrundlag.

Udenfor falder endvidere andet »papirmateriale« som f.eks. undervisningsmateriale, kort, bøger, brochurer, selv om det produceres eller anvendes af offentlige myndigheder. Indgår et sådant materiale derimod f.eks. i en klagesag over den pågældende myndighed, vil det normalt på dette grundlag blive omfattet af retten til aktindsigt i den pågældende klagesag.

Om dokumentbegrebets nærmere afgrænsning henvises til bemærkningerne til §§ 5 og 6 samt til udvalgets overvejelser side 160 ff i betænkningen.